

FÖRORD

Årets första snö, någon minusgrad och kristallklar luft. Med frusen hand hade farfar just borstat bort den fjäderlätta snön från gravstenen. Solstrålarna färdades lätt när de passerade de majestätiska träden. Den glasklara luften och det vackra sceneriet gjorde att även tankarna fick höjd och fri sikt.

Barnbarnen stavade sig igenom namn och datum på farmors gravsten. På ett barns självklara sätt kom frågan: "Farfar, är farmor här?" Orden slängdes inte bara planlöst rakt ut, de blev hängande kvar och krävde allas uppmärksamhet. Farfar som stod böjd för att ta fram kransen ur snön reste sig sakta för att ge sig själv lite mer tid att formulera ett svar.

Oavsett tro eller avsaknad av tro måste alla förr eller senare svara på barnets enkla fråga: "Vad händer när vi dör?" I en tid när döden blivit det onämnbara är frågan nästan provokativ. Det tidigare generade "hysch-hyschet" om sexualitet motsvaras av vår tids tystnad om döden. Det uppfattas plump och generande att påminnas om att livet är ändligt. Men barnet inom oss har inte slutat att fråga.

Det är naturligt att göra en plan för framtiden. Vi sparar för att få en skön pension, men blir obekväma om någon frågar vad vi planerat efter pensionen. Barn bryr sig sällan om finkänslighet, de har bara många ärliga och naturliga frågor. Evighetsbarnet inom oss vet att livet inte kan sluta

i ingenting. Därför är frågan vid gravstenen intressant och fundamental. Vi bär ju alla aningen om evigheten inom oss.

Samma barn som oskyldigt frågar om var farmor är förväntas av oss vuxna att lite charmigt ge oss en glimt av sina drömmar och framtids tankar. ”Vad ska du bli när du blir stor?” Vi tar alltså för givet att barnet tänker på det som ska komma. Alla varningslampor skulle blinka illrött om vi fick svaret: ”Jag tror inte att jag har någon framtid.” Även som vuxna är det osunt att inte kunna tänka på framtiden med förväntan. Det är naturligt att förbereda sig för det vi hoppas ska komma. Semesterplaner, utbildning och pensions-sparande visar, tillsammans med mycket annat, att vi tror på framtiden. Evigheten hör definitivt till framtidsplaneringen.

Den här boken är tänkt att fortsätta dialogen vid gravstenen den där kristallklara dagen då hinnan kändes tunn mellan evigheten och nuet. I bästa fall kan kommande kapitel ge perspektiv som berör det som evighetsbarnet inom oss redan vet.